

V koupelně

Vana

Koťátka, kočky, kocouři a vůbec všechny kočkovité šelmy nemají koupelny – alespoň tak, jak si je zařizují lidé – zrovna moc v lásce. Nic proti čistotě! Čistota je pro kočky jednou z nejdůležitějších věcí, a proto také tráví dobrou polovinu svého času tím, že pečují o svůj kožíšek. K tomu jim ale úplně stačí jejich drsný jazýček, čtyři packy, a především nějaké to klidné, teplé místečko, kde je nikdo neruší. Taková lidská, neboli člověčí koupelna, ta je pro kočky spíše místem utrpení, všelijakých záludných nástrah a někdy i místem strachu a hrůzy.

Mňouk a Míca zažili dobrodružství v takové člověčí koupelně ještě jako malá koťátka, když jim bylo teprve osm týdnů. Mňouk, zvědavý jako vždycky, objevil pootevřené dveře do koupelny a hned té příležitosti využil, aby prozkoumal novou, dosud neznámou místnost. Na první pohled se koupelna zdála být místem pro kočky úplně ideálním. Bylo tu příjemné teploučko a osušky naskládané v poličkách přímo vyzývaly k tomu, aby se do nich Mňouk zachumlal a věnoval se druhé nejoblíbenější kočičí činnosti, totiž vrnění a po-dřimování. Pak si ale všiml pověšených ručníků, jejichž konce se vznášely zhruba půl metru nad zemí, jako by čekaly jen a jen na to, až se do nich zatnou kočičí dráčky.

V Mňoukovi se rázem probudila divoká krev. Zvedl ocásek do výšky, naježil srst, a už už se chystal ke skoku, když vtom si vzpomněl na Mícu. Ta přeci nemůže při takovém zážitku chybět!

„Mňau, mňau, mňáááú,“ zamňoukal, což v překladu do lidské řeči znamenalo: „Míco, pojď sem honem. To musíš vidět!“

Mňouk čekal a čekal, ale Míca nikde.

„Mícóóóó,“ opakoval, tentokrát mnohem hlasitěji.

Míca samozřejmě slyšela Mňoukovo volání už poprvé, protože v jednom jsou všechny kočky stejné: mají totiž velmi dobrý sluch. Ale povahou se od sebe kočky liší zrovna tak, jako je tomu u lidí. Zatímco Mňouk jen sršel energií a neustále vymýšlel, co by mohl kde provést, Míca měla mnohem raději klid a pohodu. Nikdy nikam moc nespěchala, a na rozdíl od Mňouka o žádná kočičí dobrodružství nejevila zájem.

Přestože slyšela Mňouka volat, protáhla si nejprve přední packy, pak ty zadní, a začala si vytírat ospalky z očí. „Volání, nevolání, mňoukání, nemňoukání, všechno má svůj čas,“ pomyslela si Míca a teprve potom se loudavým krokem vydala za Mňoukem.

Když konečně dorazila do koupelny, visel už nedočkavý Mňouk na jednom z ručníků a pohupoval se ze strany na stranu jako nějaká opice na liáně.

„Už zase spíš, nebo co? Podívej, objevil jsem bezva houpačku,“ volal na ni.

Míca nesdílela Mňoukovo nadšení ani v nejmenším: „Spadneš a natlučeš si.“

„Co bych padal? A navíc, jsem přece kočka, tak spadnu na všechny čtyři a nic se mi nestane!“

Míca se usadila na malém koberečku před vanou, stočila ocásek kolem těla a otáčela hlavou sem a tam, aby neztratila pohupujícího se Mňouka z očí.

